

imamo novo pre-
der potruditi da i
izostane iza naj-

era već su usta-
ove godine, ako
o, zaista biti do-
varaju u svojim
iskustvo dugogo-
ra.

as ribolovnih ču-
vištima i tad će
i. To će biti čas
većim nestrplje-
era ...

Dr.

JECANJA

ar športaš? Kod
to uglavnom iz
etpostavlja da se
i dan i gledajući
nim ribolovcima
dan, nego znaju
20 km, uz ili niz
m ili umjetnom
se takovi izjedna-
pinistima)? Kada

govorimo o lovu
slavatiće, odmah
sliku brijegova i
njih probijaju, a
oro neprohodnim
rara (Tara, Piva,

Radika i Radina
žrmanja i Krka u
ruge). Da, ali to
no. Treba među-
onim drugovima,
om. U napredni-
e na sportski ri-

Tamo se sport-
ećuje puno više
na, i oni koji se

ne bave ribolovom znaju o sportskom
ribaru mnogo. I to zato što se o ribo-
lovu, zapravo o sportskom ribolovu
puno piše. A kod nas? Osim u našim
mjesečnim časopisima («Ribarstvo Ju-
goslavije» «Ribič» i «Ribarski vjesnik»),
tek tu i tamo iskrasne po koji članak
u lokalnoj štampi (uglavnom u NR Slo-
veniji).

U drugim zemljama poznat je sport-
ski ribolov i po natjecanjima koje se
priređuju. Nama su poznata tradicio-
nalna natjecanja na Temzi, otvaranja
lova na pastrve u Americi, razna na-
tjecanja u Italiji i t. d. Kakova se sve
natjecanja priređuju? Takmičari se na-
tječu tko će u određenom vremenu
uhvatiti više riba, tko bolje ili dalje
baciti varalicu ili umjetnu muhu (po-
stoji i rekord u bacanju umjetne muhe
— 42 m.), tko brže izvaditi umjetnu
muhu (rekord 37 sek.) i t. d.

Nedavno je sportsko ribolovno dru-
štvo «Luigi Binda» iz Mandelio del
Lanio u Italiji, priredilo jedno interna-
cionalno ekipno i pojedinačno natjeca-
nje u ribolovu. Vjerujem, da će mnoge
interesirati kako je održano to natje-
canje. Prema propozicijama natjecalo
se ekipno, ali je svaki pojedinac, član

jedne ekipe istovremeno učestvovao i
u pojedinačnom natjecanju. Ekipe se
sastojala od pet članova. Natjecanje je
održano na jednoj rječici koja se uli-
jeva u jezero Como. Na jednom dijelu
te rječice obilježena su mjesta u širini
od 10—15 m za svakog pojedinca. Mo-
glo se je loviti i sa obale i iz vode (ne
iz čamca) udicom, bez obzira na meku.
12 sati prije početka natjecanja izvr-
šeno je žrijebanje mjesta. Svaki je
učesnik morao loviti na određenom di-
jelu i nije smio smetati svojega susje-
da. Bodovalo se: jedna riba 2 poena, a
svaki gram težine 1 poen. Pobjednik
je bio onaj koji je sakupio najviše poe-
na. Bilo je mnogo ekipnih i pojedinač-
nih, a i specijalnih nagrada.

Ovo sam iznio kao primjer da se i u
sportskom ribolovu mogu priređivati
natjecanja, a vjerujem da će mnoga
društva prirediti slična natjecanja, a
možda će i Savezi preuzeti ulogu prire-
đivača.

Na taj način ćemo uspjeti da više po-
pulariziramo sportski ribolov i da za
njega zainteresiramo i one koji se da-
nas čude toj grani sporta.

V. Majornic

ŠTAPOVI OD STAKLA

Na našim vodama susrećemo danas
sve više i više udičara sa varalicom na
čeličnim štapovima. U najviše slučajeva
radi se ovdje o štapovima iz Amerike,
koji su preko mora došli kao dar ili od
rođaka ili prijatelja pa bi se skoro mo-
glo postaviti pitanje, da li u Americi
nema drugih osim čeličnih štapova. Neće
biti na odmet, da ovu stvar malo pobliže
ispitamo.

Još prije Prvog svjetskog rata Ameri-
ka je na tržište donijela svoje tada to-
liko znamenite »teleskop-štapove«, izra-

đene iz naročitih čeličnih cijevi, koje su
ulazile jedna u drugu poput stativa fo-
tografskog aparata. To su bili odlični
štapovi, vrlo velike izdržljivosti, sa po-
trebnim stepenom elastičnosti prema iz-
boru. Izvjesne vrste tih štapova imale
su još i tu prednost, što im je putilo
(leader-line) prolazilo kroz šupljinu šta-
pa, tako da im nisu bile potrebne karike
za vođenje putila, osim one na vrhu. Ti
su štapovi tada bili velika »moda« pa
valjda zbog toga i vrlo skupi, no posto-
jalo je vjerovanje, da se taj odlični ma-

terijal ne će moći zamijeniti nikakvim boljim.

U to su se vrijeme već počele izrađivati metalne role (dotada su postojale samo drvene Nottingham i slične role, sa velikim promjerom), a kratko vrijeme iza toga pojavila se i metalna ribicavaralica, ili kako je mi obično zovemo »blinker«. Udičarenje sa tim novim metalnim rotacionim rolama i rad sa varalicom tražio je i nove štapove, koji bi upotpunili ta prvopomenuta dva nova pribora i uskoro su na tržište stigli prvi šplisovani štapovi iz Engleske, da bi kratko vrijeme poslije toga i na kontinentu započela njihova proizvodnja, osobito u Njemačkoj. Amerika je ostala vjerna svom materijalu — čeliku — pa je i štapove za varalicu izrađivala iz čelika. To u tolikoj mjeri, da je šplisovane štapove uvozila iz Evrope.

Skoro da bi se i ovdje mogla primijeniti latinska poslovice »Nemo propheta in patria« (nitko nije prorok u domovini), jer dok smo mi na evropskom tržištu imali odlične šplisovane štapove iz najboljeg drvenog materijala (hickory, greenheart, tonkin i t. d.), dotle smo ipak stalno težili za onim američkim čeličnim, ma da su Američani, koji su htjeli imati prvorazredan i fin štap, kupovali evropske drveni import za vrlo visoke novce. Naročito je to dolazilo do izražaja kod štapova za bacanje mušice, koja je vrsta štapova, bila ona iz kojeg god materijala, uvijek najskuplja. Ja poznajem udičare, koji su imali odlične šplisovane štapove i koji su ih prvom prilikom zamijenili sa američkim čeličnim. Kad bi htjeli ispitati, zašto je tome tako, morali bi doći do odgovora, da je po srijedi pitanje »mode« a kod nas su sada u modi američki štapovi od čelika. Čak što više, mogli bismo naići i na takovo mišljenje, da je to danas sigurno najbolji materijal za tu svrhu, jer eto Amerika pravi samo čelične štapove i zbog toga su svi štapovi, koji otuda dolaze, iz tog materijala.

A šta kažete na to, da se danas u Americi izrađuju štapovi za sve vrste udičarenja od — stakla? Ne baš od stakla, od kojeg su naši prozori, ali su štapovi zaista od jedne vrste stakla i fabrikacija je uzela već toliko maha, da se čelični štapovi skoro više ne proizvode. Postojeće zalihe čeličnih štapova nemaju u Americi gotovo više kupaca, ma da je cijena čeličnim štapovima pala za više od 50%. Eto, to bi mogao biti jedan od razloga, zašto nam naši rođaci ili prijatelji iz Amerike šalju samo čelične štapove.

Novi američki štapovi rađeni su iz fiber-stakla, materije, koja je za ratne svrhe upotrebljavana za vrijeme Drugog svjetskog rata. Iz tog materijala bili su izrađeni čamci za iskrccavanje McArthurovih trupa preko koraljnih grebena i rifova u nemirnom Pacifiku i Južnom moru, na svom teškom putu prema japanskom otočju. Za tu svrhu nisu odgovarali drveni čamci, koji bi se od silnih udaraca valova raspadali, niti čamci iz metala, jer su ovi opet zbog svoje težine imali pređubok gaz i nisu prelazili plićine, sa kojima tamo na pojedinim mjestima treba računati. Za tu svrhu odgovarao je jedini materijal — fiber-staklo, koje ima nevjerovatnu elasticitet, ogromnu izdržljivost i čvrstoću, malu specifičnu težinu, te koje se vrlo lako i jednostavno prerađuje. Poznato je, da najtanje izvučene staklene žice imaju veliku izdržljivost i elasticitet, ali one imaju i jednu lošu stranu: suviše su osjetljive na udarac ili povećan pritiska. Trebalo je dakle s tim odličnim materijalom kombinirati žilavost i apsolutnu otpornost na udarac izvjesnih vrsta umjetnih smola pa da se dobije materijal »fiber-staklo«, čije su naročite odlike: elasticitet ravan čeličnoj opruzi, tvrdoća i malena specifična težina.

Već u 1946. god. pojavili su se u USA prvi stakleni štapovi (glass-rod), koji su tada bili vanredno skupi, no danas,

da se danas u
vi za sve vrste
? Ne baš od sta-
ozori, ali su šta-
rste stakla i fa-
koliko maha, da
o više ne proiz-
čeličnih štapova
ovo više kupaca,
i štapovima pala
to bi mogao biti
nam naši rođaci
šaljtu samo če-

vi rađeni su iz
koja je za ratne
za vrijeme Dru-
tog materijala
za iskrcavanje
preko koraljnih
irnom Pacifiku i
na teškom putu
u. Za tu svrhu
šamci, koji bi se
a raspadali, niti
i ovi opet zbog
ubok gaz i nisu
ma tamo na po-
računati. Za tu
ini materijal —
evjerojatan ela-
ivost i čvrstoću,
te koje se vrlo
ađuje. Poznato
te staklene žice
ost i elasticitet,
lošu stranu: su-
arac ili povećan
kle s tim odlič-
nirati žilavost i
udarac izvjesnih
pa da se dobije
, čije su naro-
ravan čeličnoj
na specifična te-

vili su se u USA
(glass-rod), koji
kupi, no danas,

kada kemijske tvornice dobavljaju već
gotove sirove dijelove, tvorničari udi-
čarskih štapova nemaju razloga, da šta-
pove još i dalje rade iz skupljeg čelika,
kada su stakleni štapovi u mnogočem
daleko bolji od štapova iz bilo kojeg
materijala, koji je dosad u tu svrhu upo-
trijebljavan. To je svakako uticalo na
cijenu pa dok su u 1947. god. stakleni
štapovi za varalicu stajali od 40 do 50
dolara po komadu, mogu se danas sta-
kleni štapovi, no u već mnogo boljoj i
dotjeranijoj izvedbi, dobiti za samo 6
do 8 dolara komad. Štap za bacanje mu-
he, koji u šplisovanoj izvedbi stoji do
70 dolara, stoji u izvedbi iz fiber-stakla
samo 45 dolara, ali tu treba uzeti još u
obzir i ogromnu razliku u težini između
jednog i drugog materijala. Taj štap na
pr. imade duljinu od 2.25 m, a težina mu
je samo 95 grama! A ipak se s tim šta-
pom može bez daljnijega bacati »šnura«
u jačini NCN (Double taper), dok štap
kod drila izdrži i veća opterećenja. Iz

tog materijala izrađuju se sada i šta-
povi za štacioneorne role, također s naj-
boljim uspjehom. Na kraju trebalo bi
reći, da se i za izradu štapova, koji-
ma se na udicu hvataju morski psi, tr-
puni, tune i druge velike morske ribe,
dakle gdje se radi sa mamcima u težini
od pola do 1 kg, upotrebljava ovaj nov
materijal, koji ovdje, pored već nabro-
jenih osobina, imade još i tu prednost,
što je neosjetljiv prema kemijskom uti-
caju morske vode i prema trošenju usli-
jed grube upotrebe.

Kao prva u Evropi, počela je jedna
firma u Njemačkoj izrađivati udičarske
štapove od tog novog staklenog materi-
jala, pod imenom »Super-Flex«, u naj-
raznovrsnijim izvedbama. Tvornica ga-
rantira za punu izdržljivost u savijanju
vrha sa opterećenjem od 50 kg po če-
tvornom milimetru i pripravna je svaki
štap besplatno izmijeniti, ukoliko ne bi
tom zadatku potpuno odgovarao

Stanislav Jagodić, Osijek

RIJETKA SREĆA

U sezoni ribolova petak je dan, kada
nas ribiče već počinje hvatati groznica
kakova će nedjelja osvanuti, lupkamo
barometar i neki ugodni srsi nas prođu,
kada se samo za milimetar pomakne na
desno ili kada je stabilan, pa već onda
naslućujemo dobar nedjeljni lov. Tada
se telefonira drugovima, dogovara kuda
i kamo u subotu u noć, kojim vlakom
bi bolje bilo poći, da li bi uzeli kratke
ili duge čizme. Sa kojim muhama su
drugovi imali prošle nedjelje uspjeha
i t. d. U petak na večer velika je pri-
prema alata, kontrola »Vorfaha« pre-
gled batina i t. d.

Sve su to radosti skoro i veće nego
na samom terenu, jer koliko je puta
vrijeme bilo idealno, južno vrijeme,
sitna kišica, na čas sunce, a ribe ni za

lijek. Drugi puta opet slična situacija,
riba se izbacuje, mijenjamo muhe, pre-
mještamo blinkere, a opet riba ne ide.
Treći puta opet uz najgore vremenske
uslove bura, najniži vodostaj i t. d.
najbolji uspjeh.

Tu priroda ne daje odgovora i te su
nedokučive tajne.

Svaki od nas ribiča, ako se već dulji
niz godina bavi ribolovom, i nije izra-
ziti »pehlija«, uhvatio je u svojoj ri-
barskoj karijeri ono što mi u žargonu
nazivamo »horu«. Ako je tada bio hlad-
nokrvan (a to ribič mora biti) napunio
je torbu i dugo se sjećao tih sretnih
trenutaka.

Mi ribiči uopće dobro pamtimo ta-
kove sretne časove. Koliko puta smo
slušali kojeg iskusnog druga, osobito